

Arrest

**nr. 97 869 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 19 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 28 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 september 1983 te Mamfé. In het jaar 2009 beëindigde u uw universitaire studies rechten. U begon op 1 juni 2011 te werken bij 'Elections Cameroon' (verder ELECAM), het instituut verantwoordelijk voor de organisatie en verloop van verkiezingen en referenda in Kameroen. Wanneer u op een dag naar het bureau van P. B. - een lid van de raad van bestuur van ELECAM - moest gaan, om haar enkele documenten te laten ondertekenen, werd u gevraagd even te wachten in haar bureau, daar ze afwezig was. U vond er posters en flyers van de heersende partij, en u nam uit interesse een tweetal flyers mee. Nadat u P. B. de nodige handtekeningen liet plaatsen, ging u terug naar uw eigen werkplaats. Daar merkte uw overste S. D. de flyers die u bij u had, op. Ze vroeg u wat het was en u vertelde haar dat u deze flyers had gevonden op het bureau van P. B.. U werd op een later moment opgeroepen om te getuigen dat u deze flyers terugvond in het bureau van P. B.. Ongeveer een maand later werd P. B. ontslagen als lid van de raad van bestuur van ELECAM. Op 10 oktober 2011 - de dag na de presidentsverkiezingen - werd u, tegen uw wil, uit uw huis meegenomen door militairen. U werd naar een voor u onbekende plaats gebracht, waar u geslagen en ondervraagd werd. U werd er geconfronteerd met een boek dat u gekocht had en in uw bezit was - namelijk 'Biya's power lotion', een boek kritisch voor president Paul Biya - ervan beschuldigd in opdracht van anderen te werken, de oorzaak te zijn van het ontslag van P. B., en een spion te zijn. U ontkende de beschuldigingen en poogde uit te leggen wat er gebeurd was tussen u en P. B., maar men luisterde niet naar u. Er werd in uw been een vloeistof geïnjecteerd. Op de plaats waar u werd vastgehouden kwam u op een gegeven moment uw nonkel A. B. tegen, die kolonel is. Hij vroeg u wat u daar deed en zei u dat u zich niet mocht inlaten met politiek. Op 12 oktober verloor u het bewustzijn, en werd u 's avonds wakker in een vuilnisbak. U merkte dat iemand poogde om u uit de vuilnisbak te halen. Deze persoon zei u dat hij J.-P. heet en gestuurd was door uw nonkel. Hij nam u mee naar een plaats buiten Yaoundé, waar u uw nonkel zag. Hij zei u dat er meer aan de hand was, het niet was zoals het leek en u diende weg te gaan. U vroeg uw nonkel of u naar Mamfé kon gaan maar uw nonkel meende dat dat te gevaarlijk was, en hij regelde voor u uw vlucht uit Kameroen. Op 17 oktober 2011 verliet u per vliegtuig Kameroen en u kwam op dezelfde dag aan te België. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 19 oktober 2011.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt dat de onwetendheid uwentwege, omtrent de reden waarom u zou gezocht worden door de Kameroense autoriteiten, opmerkelijk bevonden wordt.

U verklaarde dat u, nadat u door J.-P. meegenomen werd van de plaats waar u werd vastgehouden, uw nonkel zag die u zei dat het niet in jullie handen ligt en u dient weg te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 10), er meer aan de hand was, en het niet was wat het leek (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde verder hem gevraagd te hebben of u niet naar Mamfé kon gaan, waarop uw nonkel u zei dat dat niet mogelijk was. U verklaarde uw nonkel in de avond van 12 oktober – de avond waarop u door J.-P. meegenomen werd – alsook op 13, 14 en 16 oktober te hebben gezien. Gevraagd of u uw nonkel dan niet gevraagd heeft om meer uitleg, antwoordde u dat u het hem vroeg, hij u zei dat er meer aan de hand was, en u eerst weg moest. Gevraagd of u dan niet vroeg wat er 'meer' aan de hand was, antwoordde u dat hij u niets uitlegde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Het dient opgemerkt dat het toch wel opmerkelijk bevonden wordt dat u niet weet aan te geven waarom uw nonkel van mening was dat er meer aan de hand was, en het niet in jullie handen lag. Immers, u verklaarde initieel niet van plan te zijn geweest Kameroen te verlaten, en eigenlijk naar Mamfé te willen gegaan zijn. Dat u daarvan afzag op aanraden van uw nonkel, die meer leek te weten over uw problemen, en helemaal naar Europa reisde, zonder dat u weet wat er nog zoal aan de hand zou zijn, en wat uw nonkel hiervan afwist, wordt dan ook uiterst vreemd bevonden.

Voorts dient opgemerkt dat uw onwetendheid omtrent de redenen voor het ontslag van P. B., en de context waarin dit ontslag plaatsvond, alsook omtrent de professionele activiteiten van P. B., danig opmerkelijk is, dat afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde uw job bij ELECAM te hebben gekregen op 1 juni 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd sinds wanneer P. B. een lid van de raad van bestuur van ELECAM werd, antwoordde u dat ze aangesteld werd in april 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Volgens de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), werd P. B., samen met vijf andere personen, pas op 7 juli 2011 aangesteld als lid van de raad van bestuur van ELECAM, dit in de context van een uitbreiding van het aantal leden van de raad van bestuur van 12 naar 18. Deze uitbreiding van de raad van bestuur van ELECAM kwam uitgebreid aan bod in de Kameroense media, en voegde aan de 12, in december 2008, aangestelde leden van de raad van bestuur van ELECAM, 6 nieuwe leden toe. Uw verklaring dat P. B. reeds in april 2011 als lid van de raad van bestuur van ELECAM aangesteld werd, doet dan ook ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen bij

ELECAM te hebben gewerkt sinds 1 juni 2011. Immers, de uitbreiding van de raad van bestuur van ELECAM met 6 nieuwe leden, gebeurde nadat u er, volgens uw eigen verklaringen, zelf reeds werkte en kwam uitgebreid aan bod in de Kameroense media. Dat u, als werknemer van ELECAM, niet blijkt te weten dat dit in juli 2011 gebeurde – maar van mening bent dat dit in april 2011 gebeurde, wanneer u zelf nog niet aan de slag was bij ELECAM – doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen gewerkt te hebben bij ELECAM. Gevraagd wat de officiële redenen waren voor het ontslag van P. B. als lid van de raad van bestuur van ELECAM, verklaarde u dat ze campagne voerde voor de heersende partij, ze een partijlid was, en ze als lid van Cameroon People's Democratic Movement (verder CPDM) de beslissingen van ELECAM zou kunnen beïnvloeden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of er, naast het feit dat er door u campagnemateriaal werd gevonden op haar bureau, nog andere redenen waren voor haar ontslag, antwoordde u het niet te weten, en u voegde eraan toe dat de officiële reden luidde dat ze in bezit was van campagnemateriaal van CPDM. U voegde eraan toe dat dat de officiële reden was voor haar ontslag (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of P. B. nog andere jobs had, antwoordde u enkel dat ze lid was van een of andere organisatie. Ter verduidelijking gevraagd of P. nog ander werk had, waarmee ze geld verdiende, antwoordde u het niet te weten en u voegde u eraan toe dat u haar niet zo goed kende. Gevraagd of P. B. iets te maken had met de organisatie van de verkiezingscampagne van president Biya, antwoordde u aanvankelijk het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Volgens de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), is P. B. directrice van de krant 'La Cité' en voorzitter van 'Ligue pour l'éducation de la femme et de l'enfant', en werd P. B. ontslagen omdat een bedrijf van haar een contract werd toegezegd om de affiches van presidentskandidaat Paul Biya te verspreiden. Deze zaak kwam uitgebreid aan het licht in de Kameroense media, na haar ontslag op 5 oktober 2011. De krant 'Mutations', die u zelf ook vermeldde (zie gehoorverslag CGVS, p. 18), bracht, in een artikel op 26 september 2011 (toegevoegd aan het administratieve dossier), als eerste aan het licht dat P. B. de affichecampagne van presidentskandidaat Biya zou leiden, en herhaalde hierbij de kritiek die Félicien Oloumou – lid van de oppositiepartij Social Democratic Front – uitte op 23 september 2011, betreffende de incompatibiliteit tussen P. B.'s rol als lid van de raad van bestuur van ELECAM, en als verantwoordelijke voor de affichecampagne van presidentskandidaat Paul Biya. Pas wanneer de PO u meedeelde dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de officiële reden van het ontslag van P. B. lag in het feit dat ze een contract had binnengerijfd om de campagne van Biya te leiden, herhaalde u dat de reden was dat ze de campagne leidde (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Dat u de officiële reden van haar ontslag aanvankelijk niet bleek te kennen, u ook niet weet welke de professionele activiteiten van P. B. zijn, en u pas nadat de PO u meedeelde dat de officiële reden voor haar ontslag haar betrokkenheid bij de verkiezingscampagne van president Biya was, louter herhaalde wat de PO hierover zei, doet verder ernstige twijfels rijzen omtrent de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen gewerkt te hebben bij ELECAM en er meermaals in contact te hebben gestaan met P. B.. Gevraagd of u het telefoonnummer kent van ELECAM, antwoordde u zich het niet meer te herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde verder dat het postbusnummer van ELECAM te Yaoundé 3605 is. Volgens de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) is het postbusnummer van ELECAM te Yaoundé 13506. U verklaarde dat u B. M. A., een persoon die bij u te Yaoundé gewoond zou hebben, gevraagd had om u documenten op te sturen, onder meer een attest van uw werk bij ELECAM en uw badge (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 18). U verklaarde hem gevraagd te hebben ook naar Mamfé te gaan waar uw moeder woont, en dat hij werd neergeschoten door een soldaat. Gevraagd of u weet waarom hij werd neergeschoten, antwoordde u het niet echt te weten maar te denken dat het omwille van uw probleem was. U verklaarde voorts dat u niet weet of M. documenten bij zich had toen hij stierf, maar dat u ervan overtuigd bent dat hij niet zomaar stierf, en ze u nog steeds zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U legde ook een e-mail neer ter ondersteuning van de dood van M. B. A., waarin verwezen wordt naar informatie vanwege 'Besongabang Elites Development Organization'. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), waaronder informatie van 'Besongabang Elites Development Organization' blijkt dat M. B. A. een motorrijder was uit het dorp Besongabang nabij Mamfé, die vermoord werd door een zekere E. S., veiligheidsagent van de overheid, toen laatstgenoemde de motorfiets van M. B. A. poogde te stelen. Er volgden protesten vanwege de bevolking, die onderdrukt werden door een 200-tal overheidstroepen. Een honderdtal jongeren, alsook oudere burgers werden hierbij gearresteerd, en een vijftigtal jongeren werden opgesloten in de gendarmerie te Mamfé. Dat u dit alles niet weet te vermelden, doet fundamentele twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent M. B. A. – namelijk dat hij bij u in Yaounde woonde, in uw opdracht naar Mamfé ging, en u hem ook vroeg documenten betreffende uw werk bij ELECAM te sturen. Dat u denkt dat zijn dood te maken heeft met uw problemen, en verder niet op de hoogte bent van de omstandigheden van zijn dood, noch van de reden waarom hij neergeschoten zou zijn, wordt daarenboven hoogst opmerkelijk bevonden gezien u zelf een e-mail neerlegt waarin verwezen wordt naar 'Besongabang Elites Development Organization', u

verklaarde dat zowel uw moeder als broer op heden nog in Mamfé wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en u telefonisch contact onderhield met uw moeder.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen gewerkt te hebben bij ELECAM, noch aan uw verklaring dat u M. B. A. opgedragen zou hebben om u documenten toe te sturen, die uw werkzaamheden bij ELECAM zouden aantonen. Er kan derhalve evenmin geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten.

Vermits uw vervolging niet geloofwaardig werd bevonden kan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat u – ter gelegenheid van uw beweerde arrestatie op 10 oktober 2011 - in het bezit werd gevonden van het (ten aanzien van president Biya kritische) boek 'Biya's body lotion' en dat dit een bezwarend element zou hebben gevormd in uw vervolging door de autoriteiten (zie gehoor CGVS, p. 9 en 12).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, en heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten ter ondersteuning van uw asielrelaas, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelgde e-mail betreffende de dood van M. B. A. werd hierboven reeds besproken en is niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen wijzigen. Het door u neergelegd attest van de organisatie 'Integrated Health for All Foundation', de door u neergelegde attesten van de universiteit Yaoundé II en de door u neergelegde studentenkaart van de universiteit Yaoundé II, worden als dusdanig niet betwijfeld, maar bezitten verder geen relevantie in het kader van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 Conventie van Genève (geen toekenning van de vluchtelingenstatus), in een tweede middel de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (geen toekenning van subsidiaire bescherming), in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM (foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst) en in een vierde middel de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in

aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoeker toont noch zijn identiteit aan, noch zijn diploma, noch zijn asielmotieven. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken voor te leggen die hij bezit of waarover hij kan beschikken. Verzoeker legt enkel een studentenkaart en attesten inzake zijn studies neer, en voert aldus enkel een begin van bewijs van zijn identiteit en van zijn studies aan, wat geheel onaanvaardbaar is voor een universiteitsstudent. Bovendien toont verzoeker ook zijn illegale reisweg naar Europa niet aan, terwijl het redelijk is aan te nemen dat hij nauwgezet en overtuigend een illegale reisweg kan toelichten. Verzoeker verklaarde inzake de valse documenten waarmee hij reisde dat hij “keek er niet echt naar”, kent zelfs de nationaliteit niet die erin werd vermeld, doch dat hij de grenscontroles kon passeren omdat “*In de luchthaven, ze controleerden niet goed de documenten*” (gehoorverslag CGVS, p.10), wat niet kan overtuigen. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Verzoeker toont dan ook niet aan wanneer hij zijn land verliet en of hij er nog aanwezig was bij zijn beweerde problemen nu ook zijn verklaringen op verschillende punten ongerijmd en ongeloofwaardig voorkomen.

3.4. Verzoeker verklaart dat hij in Kameroen professioneel actief was voor ELECAM, het instituut dat verantwoordelijk is voor de organisatie van verkiezingen en referenda in Kameroen. Na de presidentsverkiezingen werd hij gevisieerd door militairen, omdat die hem verantwoordelijk achtten voor het ontslag van P.B., een lid van de Raad van Bestuur van ELECAM die zich tevens engageerde voor

de campagne van de heersende partij. Aangezien verzoekers tewerkstelling bij ELECAM de kern uitmaakt van zijn asielmotieven kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker minstens zijn engagement voor deze organisatie aantoont wat echter niet het geval is. Verzoeker legt geen badge of werkattest neer terwijl hij verklaarde hierover te beschikken. Verzoeker beweerde dat uit zijn huis *“alles meegenomen”* werd, dat hij bovendien twee vrienden contacteerde om hem documenten te bezorgen maar dat *“De ene wou me niet helpen, de andere die dat wel wou, hij is nu dood. De eerste is mijn collega, A.C., tweede was B.M.A. (...) een junior vriend die bij me woonde tijdens zijn high school opleiding”,* en tegen wie hij *“zei naar Mamfé te gaan, hij deed dat, maar hij stierf, werd neergeschoten door legersoldaat”* (gehoorverslag CGVS, p.5 en 11). Ter adstructie hiervan legt verzoeker email-correspondentie neer met hierin foto's van de het lijk van B.M.A. Uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt echter dat deze persoon B.M.A. werd vermoord door een veiligheidsagent die probeerde om zijn motor te stelen, wat geleid heeft tot massale protesten en arrestaties, waarover uitvoerig bericht werd door de NGO *“BESONGABANG ELITES DEVELOPMENT ORGANIZATION”*. Verzoekers bewering dat deze persoon een vriend van hem was en hij meende dat deze gestorven is toen hij poogde om voor hem documenten te bemachtigen met oog op het staven van verzoekers asielaanvraag in België, en dat hij niet op de hoogte was van de ware omstandigheden waarin B.M.A. is omgekomen omdat *“op het ogenblik dat deze persoon werd vermoord, was Verzoeker reeds uit zijn land van oorsprong gevlucht en verbleef hij reeds in België, en was hij niet op de hoogte van alle actuele gebeurtenissen uit zijn regio”,* zijn niet ernstig nu verder blijkt uit de email-correspondentie dat verzoeker net als vele anderen een bewijs van geweld heeft opgevraagd en gekregen bij diezelfde NGO, en dat de informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het dossier tevens uitgaat van diezelfde NGO. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring, zodat hij niet aantoont bekend te zijn met B.M.A., laat staan een vriend te zijn die bezorgd was over de werkelijke omstandigheden van zijn overlijden. De overige motieven van de bestreden beslissing zijn duidelijk en kunnen dit slechts versterken.

De vaststelling dat verzoeker, die zelf op 1 juni 2011 het werk bij ELECAM zou aangevat hebben, niet weet dat P.B. na hem en niet voor hem (sinds april 2011) voor ELECAM werkte, kan slechts verzoekers verklaringen op de helling zetten. Dit klemt te meer nu de aanstelling van P.B. kaderde in een belangrijke, grote uitbreiding van de Raad van bestuur van ELECAM waarover uitvoerig bericht werd in de media en verzoeker hier zelf als werknemer van ELECAM van dichtbij bij betrokken was. Onaanvaardbaar zijn tevens verzoekers foutieve verklaringen inzake de omstandigheden van het ontslag van P.B., waarin hij *“een belangrijke rol”* speelde. Verzoeker kan zijn onwetendheden dan ook bezwaarlijk vergoelijken waar hij verder geheel in strijd hiermee argumenteert dat hij *“slechts de rol van secretaris, en geen leidinggevende rol”* had en *“onmogelijk op de hoogte kan zijn van de exacte redenen van ontslag van zijn superieur”*. Tenslotte kan de vaststelling dat verzoeker zelfs het postnummer van ELECAM niet kende, slechts verder aantonen dat verzoeker geen enkele bekendheid of band heeft met ELECAM, laat staan ooit gewerkt heeft voor dit instituut. Verzoekers argumenten in dit verband dat het *“betreft hier duidelijk een schoolvoorbeeld van dyslexie, aangezien de cijfers 13506 en 3605 gemakkelijk met elkaar kunnen worden verward”* en de *“stress voor het gehoor op het CGVS, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong”* kunnen bezwaarlijk worden bijgetreden, nu dit slechts één feit betreft terwijl verzoeker over de hele lijn faalt in evidente kennis.

3.4.1. Verzoeker heeft niet in het minst aannemelijk gemaakt dat hij professioneel actief was voor ELECAM, zodat bezwaarlijk kan overtuigen dat hem verweten werd schuld te hebben aan het ontslag van P.B. omdat hij flyers meenam uit haar bureau, laat staan dat hij hierdoor werd gearresteerd en vervolgd. Aldus is het evenmin aannemelijk dat de autoriteiten hem tijdens zijn arrestatie erop betrapten in het bezit te zijn van *“het verboden boek “Biya's body lotion” [lees Biya's power lotion]”,* zodat verzoeker evenmin kan gevolgd worden waar hij de commissaris-generaal verwijt dat dit element *“niet grondig werd onderzocht”* en *“niet wordt weergegeven in de bestreden beslissing”*.

3.5. Tenslotte kan de vaststelling dat verzoeker zelf niet weet waarom hij diende te vluchten en hij dit louter deed op instructie van zijn nonkel geen dringende nood aan internationale bescherming aantonen, noch verzoekers opmerking in dit verband dat zijn oom *“vreesde dat elke verdere informatie verzoeker nog meer in gevaar zou brengen”*.

3.6. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaag- en onaannemelijkheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Aldus kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen bedrieglijk zijn en het asielrelaas klaarblijkelijk gefabriceerd en verzonnen voorkomt. De Raad dient bij gevolg vast te

stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat voortdurende schendingen van mensenrechten een trieste realiteit zijn, en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Kameroen is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie citeert verzoeker bepaalde passages uit een rapport van *Amnesty International*. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Bangladesh (wellicht wordt bedoeld: Kameroen). Hierdoor wordt artikel 3 EVRM geschonden.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

4.3. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas op alle essentiële punten niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij zich tevens beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonst dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

7. Kosten

Op 11 december 2012 bezorgt de verzoekende partij per aangetekend schrijven een bewijs dat zij het voordeel van pro-deo geniet. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK